

Tornai József
(1927, Dunaharaszti)
költő, író, műfordító,
Budapesten él, Kossuth-díjas

Tornai József

Emlékfolyók

Ó, emlékek,
emlékfolyók,
meddig-meddig zúgtok hullámokká,
hogy csak emlék legyek,
éjjel-nappal mosva saját partját,
nem lassulva és nem szelídülve
semmit?
És kisiú vagyok, és kamasz
és szerelmek habja,
szenvédések és elragadtatások tajtéka,
barátságok sűrű csattogása,
utak, városok, országok egybeömlése,
célok, céltalanságok vadvize:
mi volnék nélkületek?
Léggömb a szélben,
nem versek sodra,
hasonlatok öble,
telihold csillogása-tükre.
Mindenem elveszne, ha nem csapkodnátok,
ha nem ébrednék mindennap múlt-patakokra,
ó, védtelen áradat, agyam örvénye,
halottnak hitt ünnepek tiszavirágzása,
beletörődések és lázadások gázlója?
Hol nyugszom, állok meg veletek?
Emlékek nélkül a homo sapiens légi párája,
emlékek nélkül nem tudnék lélegzetet venni,
emlékek nélkül vak volnék,
nem látnám a kozmosz örök kanyargását,
nem tudnék magamról,
nem tudnék a hű sátorról, ahol annyi vihart kiálltam.
Ki vagyok én? – kérdezném,
és nem volna, aki válaszoljon.
Ó, emlékek mézzel folyó kaptára!
Hogy szerettek, hogy tartotok a víz fodrán engem?
Ó, emlékek, föltörő gejízei az öröklétnek!